

ikke kan ansees længere for en saadan, der skal kunne gives ad den administrative Bei. Jeg mener altsaa, at, dersom et foreliggende Tilfælde indtræffer, som fordrer en hurtig Afgjorelse, saa har den høitærede Cultusminister ingen anden Bei at gaae, om han end saa lidt som muligt holder af foreløbige Love, end at give en foreløbig Lov, da jeg ikke troer, at han constitutionelt rigtigt kan ad nogen anden Bei afgjøre det foreliggende Spørgsmaal. Naar jeg slutter her, skal jeg kun tilføie, at jeg forøvrigt maa erklære, at det, den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 4de District (la Cour) har udtalt før, var som talt ud af mit Hjerte.

Cultusministeren: Da jeg allerede i det Væsentligste har svaret paa den gjorte Forspørgsel og afgivet min Betragtning af den paaanfede ministerielle Handling, saa har jeg ikke Meget at antyde; men det forekommer mig dog nødvendigt, for atter at komme tilbage til det rette Standpunkt, at tilføie et Par Bemærkninger. Den ærede Folkethingmand, der nys satte sig, sagde, at herefter vedkom det ikke Ministrene at ordne de kirkelige Forhold ved Resolutioner, men ad Lovens Bei; det er netop det, jeg troer at have iagttaget; jeg har ikke omtalt eller stadfæstet Noget ad Resolutionens Bei, det har jeg taget mig iagt for; men jeg har ladet alt Det blive staaende, som jeg ikke har troet var omrevet, og Andet har jeg ikke gjort. En anden æret Taler sagde, at der ikke burde paahvile Jøden nogen Indfrankning i borgerlig Henseende, fordi han var Jøde, det betvivler jeg heller ikke i mindste Maade, og, hvorsomhelst en Jøde melder sig paa et reent borgerligt Gebeet, der skal jeg ikke lægge ham mindste Hindring i veien for Udøvelsen af den hele borgerlige Ret, og, naar han saaledes for Exempel kommer ind i denne Sal ved et regelmæssigt Valg, saa skal jeg vide at modtage ham her som fuldkommen ligeberettiget, og, skal han indtage Plads ved min Side i Statsraadet nogenstunde, saa skal jeg ikke indvende det Mindste, derimod; men, naar en Jøde kommer hen til en kristelig Præst og siger: „vil du foretage dette og dette, og naar en Christen gaaer hen til en jødisk Præst, og siger: „denne og denne Handling vil jeg have

udført, saa bevæge vi os, i mine Tanker, ikke længere paa et reent borgerligt Gebeet. Jeg vil her hentyde til Noget, der staaer i Forbindelse dermed; den hele Resolution, der er afgiven, gaaer ud paa at tillade Præsten at foretage saadanne Vielser. Hvis nu en Præst sagde, og der kunne være Præster paa begge Sider, der sagde det, at han ikke vilde foretage dem, saa kan jeg ikke bifalde det (Flere Stemmer: Naturligviis!); det er ogsaa det, jeg heller ikke har villet gjøre. Dette med Hensyn til den formelle Side af Sagen; — med Hensyn til den reelle, saa har den ærede Rigsdagsmand for Randers (la Cour) udviklet sin Betragtningssmaade af hvad der er det rette Forhold med Hensyn til Børnenes Opdragelse i blandede Ægtefæber. Jeg skal ikke gjøre den mindste Indvending derimod, fordi jeg har udtalt det som min fulde Overbeviisning, at det Forhold, der i mine Tanker er lovligt bestaaende, ikke træffer det Rette, og det, jeg vilde foreslaae, vil maastee nærme sig og fuldkomment træffe sammen med hvad den ærede Rigsdagsmand ønskede. Han tilføiede forøvrigt Noget, der igjen vendte tilbage til, berørte det formelle Spørgsmaal; han sagde, at Souverainiteten er borte og altsaa ogsaa alle dens Conseqventer, men Souverainitetens Love ere ikke bortfaldne. Forresten er det, som den ærede Rigsdagsmand ønskede bort, heller ikke Souverainitetens Conseqventer. Hvad der er i dette Forhold af Frihed, det er kommet af Souverainiteten (Ja!); hvad der er af Evang, er ældre, idet før Souverainiteten, i Tidrummet mellem 1536 og 1660, intet saadant Ægtefæb paa nogen Maade vilde være blevet tilladt. Souverainiteten har i et Tidspunkt, der ligger os meget nærmere, aabnet en vis Frihed, dog mod en Betyggelse, som jeg imidlertid ikke anseer i sig selv rigtig, og endnu mindre for stemmende med det Udviklingspunkt, hvorpaa vi nu staae. Men det er ikke min Mening at ville indlade mig nærmere herpaa. Jeg vilde blot gjøre opmærksom paa, at det ikke er saa let at afgjøre saadanne Sager, som man troer, naar der spørges om at holde sig indenfor den Ret, man selv har til at handle.

F. N. Hansen: Marsagen, hvorfor jeg har begjert Ordet, er fordi jeg af de fore-